

безпеки являється одним из обов'язательних атрибутів, забезпечуючих нормальне функціонування демократического государства. Определены содержание и сущность общественной безопасности. Указано на двойную роль что криминологической безопасности в системе общественной безопасности.

Ключевые слова: *безопасность, криминологическая безопасность, объекты криминологической безопасности, общественная безопасность, составляющие общественной безопасности.*

MOZOL S. A. GENERAL CHARACTERISTICS AND TYPES OF OBJECTS OF CRIMINOLOGICAL SAFETY

The general characteristics and types of objects of criminological safety have been researched. It has been emphasized that criminological safety as one of the components of public safety is one of the obligatory attributes that ensure the normal functioning of a democratic state. It has been proved that ensuring the criminological safety is the system of measures implemented by state and other agencies, organizations and institutions as well as by individual citizens in order to protect the important interests of individuals, society and the state. Law enforcement agencies play a key role in implementing these measures, although the priority in this work should be given to the family, school and community organizations.

It has been substantiated that the main objective of ensuring the criminological safety of society, individuals and the state is the timely detection of criminological threats, their neutralization and reflection. The nature and type of a threat affect the choice of measures to ensure the criminological safety, determine the directions of ensuring safety, facilitate to detect possible objects of criminal encroachments. Their specification facilitates the coordination of activities of various state and public structures.

The content and essence of public safety have been defined. It has been noted that the criminological safety within the system of public safety plays a double role. The characteristics of the main objects of the criminological safety have been provided. It has been emphasized that the objects of the criminological security in general are phenomena, processes and relations, the protection of which is the objective and the main content of the criminological safety policy.

It has been established that the criminological safety is one of the most important types of public safety, it is part of the structure of its system and plays an important role in ensuring safety from natural and man-made threats for possible provoking of man-made and environmental threats by a person, and from social sources of threats of a criminal nature. Its main objects are individuals, society and the state.

Keywords: *safety, criminological safety, objects of criminological safety, public safety, components of public safety.*

УДК 342.5(477)

А. В. П'ЯТНИЦЬКИЙ,

здобувач Науково-дослідного інституту публічного права (м. Київ)

ОСОБЛИВОСТІ ПОЧАТКУ ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ

На підставі аналізу норм чинного законодавства України розглянуто особливості та визначено недоліки процедури початку здійснення виконавчого провадження щодо примусового виконання судового рішення. Наголошено, що на зазначеному етапі важливою умовою є дотримання норм чинного законодавства під час оформлення всіх необхідних документів, адже будь-яка помилка може стати перепорою для відкриття відповідного провадження.

Ключові слова: *виконавче провадження, початок провадження, примусове виконання, судове рішення, процедура.*

Piatnyskyi, A.V. (2017), "Features of the initiation of realizing executive proceedings in regard to compulsory execution of court decisions" ["Osoblyvosti pochatku zdiisnennia vykonavchoho provadzhennia shchodo prymusovoho vykonannia sudovoho rishennia"], *Pravo i Bezpeka*, No. 4, pp. 122–127.

Постановка проблеми. Питання реформування системи примусового виконання судових рішень в Україні відповідно до європейських стандартів є одним із пріоритетних у

діяльності законодавця. Якість виконання судових рішень і стандарти виконавчого провадження мають бути такими, щоб реально забезпечити на національному та європейському

рівнях одне з головних прав людини – право на справедливий суд у розумні строки. Це є суттєвим елементом для ефективного функціонування судової системи та системи державної влади в цілому [1]. З огляду на актуальність цього питання особливого значення набувають дослідження, присвячені визначенню особливостей процедур реалізації заходів примусового виконання судових рішень та їх удосконаленню, адже від того, наскільки послідовними та злагодженими будуть дії виконавців, прямо залежить результативність виконання судових рішень у примусовому порядку, а як результат – і рівень довіри населення до держави та судової системи країни зокрема. Під процедурою реалізації заходів примусового виконання судових рішень слід розуміти встановлену нормами чинного законодавства України сукупність послідовних дій, які повинні вчинити учасники виконавчого провадження з метою ефективною реалізації заходів примусового виконання судових рішень. Проаналізувавши нормативно-правові акти, норми яких спрямовано на врегулювання відповідних правовідносин, можемо з упевненістю стверджувати, що процедура реалізації заходів примусового виконання судових рішень складається з таких послідовних етапів: 1) початок примусового виконання судових рішень; 2) проведення виконавчих дій щодо примусового виконання судових рішень; 3) закінчення виконавчого провадження щодо примусового виконання судових рішень. Кожен з указаних нами етапів має свої характерні особливості та складається з відповідних підетапів. У рамках цієї наукової праці особливу увагу буде приділено першому етапу, адже саме на початку примусового виконання судового рішення державний чи приватний виконавець може допустити помилку, яка в результаті матиме серйозні наслідки для всіх учасників відповідного провадження.

Стан дослідження. Окремі проблемні аспекти процедури здійснення виконавчого провадження щодо примусового виконання судового рішення розглядали Ю. В. Білоусов, Р. В. Ігонін, С. Я. Фурса, С. І. Фурса, М. Й. Штефан, С. В. Щербак та багато інших. Втім, на жаль, доводиться констатувати, що науковцями мало уваги приділялось саме процедурі початку здійснення виконавчого провадження щодо примусового виконання судового рішення.

Саме тому **метою** статті є розглянути особливості та визначити недоліки процедури початку здійснення виконавчого провадження щодо примусового виконання судового рішення.

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи початок примусового виконання судового рішення, в першу чергу слід зауважити, що обов'язковою умовою для того, щоб розпочати відповідне провадження, є наявність виконавчого документа. Відповідно до закону України «Про виконавче провадження» від 2 червня 2016 р. судові рішення підлягають примусовому виконанню на підставі таких виконавчих документів: 1) виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі судових рішень, рішень третейського суду, рішень міжнародного комерційного арбітражу, рішень іноземних судів та на інших підставах, визначених законом або міжнародним договором України; 2) ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом; 3) рішень Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених законом України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», а також рішень інших міжнародних юрисдикційних органів у випадках, передбачених міжнародним договором України [2, ст. 3].

Разом із тим законодавець установив чіткі вимоги до виконавчих документів, зокрема у ньому обов'язково мають бути зазначені його назва, дата видачі, найменування органу, прізвище, ім'я, по батькові та посада посадової особи, яка його видала, дата й номер рішення, за яким видано виконавчий документ, найменування стягувача та боржника, їх адреси, дата й місце народження боржника та його місце роботи (для громадян), номери рахунків у кредитних установах (для юридичних осіб), а також резолютивна частина рішення, дата набрання чинності рішенням та строк пред'явлення виконавчого документа до виконання. Виконавчий документ має бути підписано уповноваженою посадовою особою та скріплено печаткою [2, ст. 4]. Важливо зауважити, що оскільки однією із законодавчо закріплених причин відмови у відкритті провадження щодо примусового виконання судового рішення є невідповідність виконавчого документа встановленим нормами законодавства вимогам, то особі, яка отримує цей документ, обов'язково необхідно перевірити його на відповідність чинному законодавству, щоб принаймні ця обставина не перешкодила відкриттю виконавчого провадження.

Однак наявності самого лише виконавчого документа недостатньо для державного чи

приватного виконавця, щоб розпочати виконавче провадження щодо примусового виконання судового рішення, адже додатково до нього має додаватись заява стягувача або його представника. А отже, разом із виконавчим документом повинні бути подані: 1) заява стягувача про примусове виконання рішення; 2) заява прокурора у разі представництва інтересів громадянина або держави в суді. Без таких додаткових документів виконавець розпочинає примусове виконання рішення лише на підставі відповідного виконавчого документа, якщо: 1) виконавчий документ надійшов від суду у випадках, передбачених законом; 2) виконавчий документ надійшов від суду на підставі ухвали про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду (суду іноземної держави, інших компетентних органів іноземної держави, до повноважень яких належить розгляд цивільних чи господарських справ, іноземних чи міжнародних арбітражів) у порядку, встановленому законом; 3) виконавчий документ надійшов від Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів [2, ст. 26].

Заява про примусове виконання рішення подається до органу державної виконавчої служби або приватного виконавця у письмовій формі разом з оригіналом (дублікатом) виконавчого документа та квитанцією про сплату авансового внеску, крім випадків, коли стягувач звільняється від сплати авансового внеску [3]. У свою чергу, від сплати авансового внеску звільняються стягувачі за рішеннями про стягнення заробітної плати, поновлення на роботі та за іншими вимогами, що випливають із трудових правовідносин; обчислення, призначення, перерахунок, здійснення, надання чи одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни й інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту чи пільг; відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також смертю фізичної особи; стягнення аліментів; відшкодування майнової та/або моральної шкоди, завданої внаслідок вчинення кримінального правопорушення. Від сплати авансового внеску також звільняються державні органи, інваліди війни, інваліди I та II груп, законні представники дітей-інвалідів і недієздатних інвалідів I та II груп, громадяни, віднесені до категорій 1 та 2 осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильсь-

кої катастрофи, у разі їх звернення до органів державної виконавчої служби [3]. На наше переконання, перелік осіб, які звільняються від сплати авансового внеску, є не повним. Наприклад, до нього варто додати також осіб, які представляють інтереси дітей-сиріт або інтереси багатодітних сімей, які в цьому виконавчому провадженні виступають у ролі стягувача. Зазначене, на нашу думку, також сприяло би підвищенню іміджу виконавців, а як результат – і судової влади в Україні. Звісно, зазначене може призвести до грошових втрат з боку держави, однак позитивний ефект від запропонованих змін значно перекиє ці витрати. Крім того, хотілося б звернути увагу на новацію нового закону України «Про виконавче провадження», яка полягає в тому, що виконавець не почне виконувати відповідні дії без внесення авансового внеску стягувачем. Серед юристів-практиків із цього приводу з'явився новий жарг: «Донедавна судові рішення просто не виконували роками, а нині, попри те, що вони не виконуються, доведеться ще платити». Ми підтримуємо цю точку зору та вважаємо, що запровадження такої новації є кроком назад, особливо для стягувача, адже це значно ускладнює для нього вказану процедуру.

Слід зазначити, що у заяві про примусове виконання рішення стягувач має право зазначити відомості, що ідентифікують боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню рішення (рахунок боржника, місце роботи чи отримання ним інших доходів, конкретне майно боржника та його місцезнаходження тощо) та рахунки в банківських установах для отримання ним коштів, стягнутих з боржника, а також зазначає суму, частково сплачену боржником за виконавчим документом, за наявності часткової сплати [2]. Суттєвим недоліком варто визнати те, що на законодавчому рівні не закріплено типового зразка такої заяви, вона укладається в довільній формі. Зазначене, на нашу думку, створює додаткові можливості для того, щоб затягти початок реалізації заходів примусового виконання судового рішення, тому пропонуємо в Інструкції з організації примусового виконання рішень додатково закріпити зразок відповідної заяви.

Окремо хотілося б зупинитись на повноваженнях представників стягувача, адже від їхніх дій прямо може залежати ефективність реалізації примусового виконання судового рішення. Відповідно до закону України «Про виконавче провадження» сторони можуть реалізувати свої права й обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників.

Особиста участь фізичної особи у виконавчому провадженні не позбавляє її права мати представника, крім випадку, коли боржник згідно з рішенням зобов'язаний вчинити певні дії особисто [2, ст. 16]. Повноваження представників сторін, які беруть участь у виконавчому провадженні, мають бути посвідчені такими документами: довіреністю фізичної особи; довіреністю юридичної особи або документами, що посвідчують право представництва юридичної особи (документом про призначення керівником юридичної особи тощо); рішенням про призначення опікуном, піклувальником чи управителем спадкового майна; ордером, до якого обов'язково додається витяг з договору, в якому зазначаються повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на вчинення окремих дій; дорученням органу чи установи, уповноважених законом на надання безоплатної правової допомоги або про надання правової допомоги [3]. Слід зазначити, що відповідно до ст. 42 Цивільного процесуального кодексу України довіреність фізичної особи може посвідчуватись не лише нотаріально, але й посадовою особою організації, в якій довіритель працює, навчається, перебуває на службі або стаціонарному лікуванні чи за рішенням суду або за місцем його проживання. До змісту цієї довіреності можуть включатись і повноваження представника у виконавчому провадженні. Для законних представників є необхідним подання відповідного документа (свідоцтва про народження, рішення про призначення опікуном, піклувальником чи охоронцем спадкового майна), що підтверджує факт законного представництва [4]. Отже, із зазначеного вище можна зробити висновок про те, що питання реалізації учасниками виконавчого провадження своїх права та обов'язків через представників достатньо повно та всебічно врегульовано нормами чинного законодавства України.

Ще одне питання, якому слід приділити увагу в контексті розгляду процедури початку примусового виконання судового рішення, є дотримання положень ст. 24 закону України «Про виконавче провадження», що регламентує місце виконання рішень. Так, відповідно до вказаної норми виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, перебування чи роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Право вибору місця відкриття виконавчого провадження між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії щодо виконання рішення на території, на яку поширюються їхні функції, належить стягувачу. Для

перевірки інформації про наявність боржника чи його майна або про місце роботи в іншому виконавчому окрузі приватний виконавець має право вчиняти такі дії самостійно або залучати іншого приватного виконавця на підставі договору про уповноваження на вчинення окремих виконавчих дій, типова форма якого затверджується Міністерством юстиції України [2]. Крім того, законодавець передбачив дуже важливий аспект у забезпеченні ефективного примусового виконання судового рішення, зазначивши, що за наявності обставин, які ускладнюють виконання рішення (у разі, якщо виконавчі провадження про стягнення коштів з одного боржника відкрито у кількох органах державної виконавчої служби, якщо боржник та його майно перебувають на території адміністративно-територіальних одиниць, віднесених до підвідомчості різних органів державної виконавчої служби, тощо), або у разі виконання зведеного виконавчого провадження в органах державної виконавчої служби можуть утворюватися виконавчі групи в порядку, визначеному Міністерством юстиції України [2, ст. 25]. Таким чином, створення виконавчих груп (у разі необхідності) є важливою передумовою для якісної реалізації заходів примусового виконання судових рішень, адже така співпраця між органами виконавчої служби, по-перше, дозволяє ефективно й оперативно реалізовувати заходи примусового виконання судових рішень на всій території України, по-друге, дозволяє виконавцям обмінюватись досвідом, що позитивно відображається на їх професійних якостях.

Ще один момент, на який обов'язково слід звернути увагу, – це визначення часу проведення виконавчих дій. Зокрема, згідно зі ст. 29 закону України «Про виконавче провадження» [2] виконавчі дії проводяться виконавцем у робочі дні, не раніше шостої й не пізніше двадцять другої години, якщо інше не передбачено цією статтею. Конкретний час проведення виконавчих дій визначається виконавцем (ч. 1). Виконавчі дії в неробочі та святкові дні, встановлені законом, проводяться у час, передбачений частиною першою цієї статті, у разі якщо зволікання неможливе або якщо такі дії не можуть бути проведені в інші дні з вини боржника (ч. 2). Учинення виконавчих дій в інший час допускається, якщо невиконання рішення створює загрозу життю чи здоров'ю громадян або якщо виконавчі дії, розпочаті до двадцять другої години, необхідно продовжити (ч. 3).

Отже, у разі відсутності підстав для повернення виконавчого документа стягувачу без прийняття його до виконання виконавець не

пізніше наступного робочого дня з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження. Важливим моментом також є те, що під час виконання рішення майнового характеру в постанові про відкриття виконавчого провадження виконавець зазначає про обов'язок боржника подати декларацію про його доходи та майно за встановленою формою протягом п'яти робочих днів із дня відкриття виконавчого провадження та попереджає його про відповідальність за неподання такої декларації або внесення до неї завідомо неправдивих відомостей. У разі пред'явлення до виконання виконавчого документа, за яким надано розстрочку виконання, виконавче провадження відкривається в частині, за якою сплинув строк сплати. Виконавчий збір та основна винагорода приватного виконавця стягуються із сум (суми), за якими (якою) сплинув строк сплати [3].

Копії постанов виконавця та інші документи виконавчого провадження доводяться виконавцем до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження, надсилаються адресатам простою кореспонденцією або доставляються кур'єром, крім постанов про відкриття виконавчого провадження, про повернення виконавчого документа стягувачу та повідомлення

стягувачу про повернення виконавчого документа без прийняття до виконання, які надсилаються рекомендованим листом з повідомленням про вручення. Боржник вважається повідомленим про початок примусового виконання рішень, якщо йому надіслано постанову про відкриття виконавчого провадження за адресою, зазначеною у виконавчому документі [2].

Висновки. У підсумку зазначимо, що початок виконавчого провадження є вкрай важливою стадією, яка забезпечує у подальшому правомірність застосування заходів примусового виконання судового рішення. На зазначеному етапі важливою умовою є дотримання норм чинного законодавства під час оформлення всіх необхідних документів, адже будь-яка помилка може стати перепорою для відкриття відповідного провадження. Слід також відзначити, що початок примусового виконання судового рішення тісно пов'язується з реалізацією принципу диспозитивності, адже на цьому етапі обов'язковою є активна поведінка (участь) стягувача. На наше переконання, дотримання засади диспозитивності, особливо на етапі, що розглядається, є вкрай необхідною та важливою умовою, адже у будь-якому разі саме стягувач є найбільш зацікавленою стороною примусового виконання судового рішення.

Список бібліографічних посилань

1. Проект «Ефективність виконання судових рішень: європейський досвід». *Вісник Центру суддівських студій*. 2006. № 7–8. С. 3.
2. Про виконавче провадження : закон України від 02.06.2016 № 1404-19 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19> (дата звернення: 10.11.2017).
3. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень : наказ М-ва юстиції України від 02.04.2012 № 512/5 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12> (дата звернення: 04.11.2017).
4. Підстави для відкриття виконавчого провадження : метод. рек. для використання в роботі юрисконсультам / Головне територ. упр. юстиції у Рівнен. обл., Сектор реєстрації норматив.-прав. актів, прав. роботи та прав. освіти. Рівне, 2015. 6 с. URL: http://rivnejust.gov.ua/media/files_for_pages/Підстави_для_відкриття_виконавчого_провадження.pdf (дата звернення: 04.11.2017).

Надійшла до редколегії 19.11.2017

ПЯТНИЦКИЙ А. В. ОСОБЕННОСТИ НАЧАЛА ОСУЩЕСТВЛЕНИЯ ИСПОЛНИТЕЛЬНОГО ПРОИЗВОДСТВА ПО ПРИНУДИТЕЛЬНОМУ ИСПОЛНЕНИЮ СУДЕБНОГО РЕШЕНИЯ

На основе анализа норм действующего законодательства Украины рассмотрены особенности и определены недостатки процедуры начала осуществления исполнительного производства по принудительному исполнению судебного решения. Отмечено, что на указанном этапе важным условием является соблюдение норм действующего законодательства при оформлении всех необходимых документов, ведь любая ошибка может стать преградой для открытия соответствующего производства.

Ключевые слова: исполнительное производство, начало производства, принудительное исполнение, судебное решение, процедура.

PIATNYTSKYI A. V. FEATURES OF THE INITIATION OF REALIZING EXECUTIVE PROCEEDINGS IN REGARD TO COMPULSORY EXECUTION OF COURT DECISIONS

On the basis of the analysis of the norms of the current legislation of Ukraine, the author has studied the features and has defined the shortcomings of the procedure of the initiation of realizing the executive

proceedings concerning compulsory execution of court decisions. It has been emphasized that the initiation of executive proceedings is an extremely important stage, which ensures the further lawfulness of the enforcement of measures of compulsory execution of court decisions. It has been established that an important condition at the specified stage is observance of the norms of the current legislation during the execution of all necessary documents, since any error may become an obstacle for the initiation of the respective proceedings.

It has been noted that the beginning of compulsory execution of court decisions is closely linked with the implementation of the principle of discretion, because at this stage, the active behavior (participation) of a judgment creditor is mandatory. It has been proved that compliance with the principle of discretion, especially at the studied stage, is extremely a necessary and important condition, since in any case, a judgment creditor is the most interested party in compulsory execution of court decisions.

It has been substantiated that the creation of executive groups (if necessary) is an important precondition for the qualitative implementation of measures for compulsory execution of court decisions, since the cooperation between the executive services, first, allows to effectively and expeditiously implement measures of compulsory execution of court decisions throughout the territory of Ukraine, secondly, it allows the performers to share experience that is positively reflected in their professional qualities.

Keywords: *executive proceedings, initiation of proceedings, compulsory execution, court decision, procedure.*

УДК 351.86(477)-057.168

С. П. ПОНОМАРЬОВ,

кандидат юридичних наук,

докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Розглянуто один з основних суб'єктів забезпечення безпеки і оборони України – Службу безпеки України. Охарактеризовано основні завдання та повноваження цього правоохоронного органу спеціального призначення. Наголошено на необхідності реформування Служби безпеки України та викладено поставлені в державі завдання у сфері безпеки.

Ключові слова: *безпека, оборона, Служба безпеки України, сектор безпеки, держава.*

Ponomariov, S.P. (2017), "Security Service of Ukraine within security and defense sector of Ukraine" ["Sluzhba bezpeky Ukrainy v sektori bezpeky i oborony Ukrainy"], *Pravo i Bezpeka*, No. 4, pp. 127–131.

Вступ. Система безпеки й оборони України налічує у своєму складі чимало державних органів, наділених функціями та повноваженнями в цій сфері. Одним із головних суб'єктів забезпечення безпеки й оборони є Служба безпеки України – державний правоохоронний орган спеціального призначення, який забезпечує державну безпеку України.

Стан дослідження проблеми. Дослідженням як безпеки й оборони держави в цілому, так і окремих їх елементів займалися такі вчені, як В. А. Ліпкан, О. І. Кузьмук, О. М. Бандурка, О. С. Бодрук, М. Ф. Єжеєв, В. П. Горбулін, В. В. Сокурєнко, О. В. Литвиненко, В. К. Горюшенко та ін.

Ураховуючи неодноразовість висвітлення цієї теми, слід підкреслити, що ця проблематика в сучасних умовах набуває особливої актуальності. З огляду на це головною метою статті є аналіз та характеристика повноважень Служби безпеки України у сфері захисту та оборони держави.

Виклад основного матеріалу. Після проголошення 24 серпня 1991 р. незалежності України одразу постало питання про ліквідацію в республіці радянської системи органів державної безпеки та створення нових державних інституцій, покликаних захистити її суверенітет і вирішувати інші завдання у сфері забезпечення національної безпеки. Одним із перших кроків на цьому шляху стало створення комісії з розроблення Концепції органів державної безпеки України. Ураховуючи її напрацювання, а також роботу Комісії Президії Верховної Ради по реорганізації органів державної безпеки, 20 вересня 1991 р. парламент ухвалив постанову «Про створення Служби національної безпеки України» [1] (СНБ України). Цією ж постановою було ліквідовано Комітет державної безпеки УРСР.

На початковому етапі розбудови цього органу було призначено керівництво Служби та її основних структурних підрозділів. Протягом вересня 1991 р.– лютого 1992 р. було розроблено й затверджено штати підрозділів центрального